

træt, tog efter en kort Betænkning Plads paa Skraaningen, idet hun omhyggelig tildækkede Fødderne med sin Kjole.

Denne lille kyske Bevægelse virkede paa Pers Kærlighed som det sidste Aandepust, der bringer en ulmende Ild i Flamme. At han virkelig var forelsket i Inger, havde han følt i samme Nu, han gensaae hende; men først nu forstod han rigtig, hvor stærk og dyb denne Følelse allerede var bleven, hvor mægtig hendes lyse Skikkelse i sin jomfruelige Urørlighed beherskede hans Fantasi.

Det var første Gang i sit Liv, han havde følt noget lignende, og han blev grebet af Angst, saa han næsten ikke turde se paa hende.

Inger sad med et Græsstraa i Munden og saa ud over Engene. Hun havde allerede inde i Haven bundet sin store, bløde Straahat ned om Ørene, saa den sluttede omkring Hovedet næsten som en Kyse. Det var sket af Hensyn til Blæsten; men forresten vidste hun godt, at det klædte hende. Hendes egen Fader havde engang i Spøg sagt til hende, at med en saadan Hat manglede hun blot en blomstersmykket Stav og et lille hvidt Lam i Ledebaand for at ligne en forklædt Prinsesse i en Hyrdescene, — og for den Slags Udtalelser havde hun altid en god Hukommelse. Inde under Hatteskyggen legede Vinden nu ogsaa ligesom forelsket med nogle vildfarne